

POSTANOWIENIE

Dnia 7 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Dołhy

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 7 listopada 2014 r.,
sprawy **P. K.**
skazanego z art. 278 § 1 k.k. i in.
z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 27 maja 2014 r., zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Ł.
z dnia 11 lipca 2012 r.;

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża
skazanego.**

UZASADNIENIE

Kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Zgodnie z art. 536 k.p.k. Sąd Najwyższy rozpoznaje kasacje w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów, a w zakresie szerszym - tylko w wypadkach określonych w art. 435, 439 i 455 k.p.k. Tak istotne zawężenie kontroli nadzwyczajnego środka zaskarżenia zobowiązuje autorów kasacji do precyzyjnego formułowania zarzutów, jak też ich zharmonizowania z argumentacją zawartą w uzasadnieniu. Nie bez racji ustawodawca w art. 526 § 2 k.p.k. wprowadził tzw. przymus adwokacki lub radcowski przy sporządzaniu kasacji. Przymus ten wiąże się - co oczywiste - z potrzebą zapewnienia odpowiedniego poziomu skarg

kasacyjnych, a przede wszystkim ich merytorycznej poprawności. Uwagę tę poczyniono tylko z tego względu, że niniejsza kasacja de facto skierowana jest w dużej mierze przeciwko rozstrzygnięciu o karze, tymczasem z treści art. 523 k.p.k., określającego podstawy kasacji, wynika jednoznacznie, że kasacja nie może być wniesiona wyłącznie z powodu niewspółmierności kary. Co prawda przepis ten nie wyklucza podniesienia zarzutu niewspółmierności kary, wolno to jednak uczynić jedynie wówczas, gdy skarżący wykaże, że owa niewspółmierność jest wynikiem rażącego naruszenia prawa. Temu zaś wymaganiu autorowi kasacji nie udało się sprostać. Nie bez znaczenia pozostaje fakt, że zarzut rażącej niewspółmierności kary został wprost podniesiony w pkt. 4 kasacji.

Co do zarzutów z pkt 1 i 3 kasacji. Analiza okoliczności sprawy oraz treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku dają podstawę do stanowczego stwierdzenia, że Sąd Odwoławczy uzasadnił swoje rozstrzygnięcie w sposób odpowiadający wymaganiom ustawy, rzeczowo i konkretnie wskazał racje uznania wszystkich zarzutów i wniosków apelacji za niezasadne, w tym zarzutu rażącej niewspółmierności kary (por. s. 26-28 i 30-31 uzasadnienia zaskarżonego wyroku) oraz zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, polegającego na uznaniu, że możliwe jest zakwalifikowanie zachowania oskarżonego jako wypełniającego dyspozycję art. 281 k.k. (vide s. 29-30 zaskarżonego wyroku; zob. również s. 59-61 i 70 wyroku Sądu I instancji). Uczynił to zgodnie z wymogami art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k. Co istotne, Sąd odwoławczy wyraźnie również wskazał dlaczego, mimo dokonanej przez siebie korekty w zakresie wysokości wyrządzonej szkody opisanej w pkt. 3 wyroku, nie znalazł podstaw do złagodzenia wymierzonej kary (vide s. 30-31 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Przedstawioną w uzasadnieniu Sądu II instancji argumentację dotyczącą powodów, dla których nie złagodzono oskarżonemu wymierzonej kary za czyn z pkt. 3, należy zaakceptować.

Co do zarzutu z pkt 2 kasacji. Za całkowicie nieuprawnione należy uznać twierdzenia autora kasacji, jakoby ustalenia faktyczne niniejszej sprawy zostały oparte na nieujawnionych w postępowaniu sądowym zeznaniach świadków, co zresztą rzetelnie zostało przedstawione w odpowiedzi prokuratora na kasację (s. 5-6 odpowiedzi).

Podzielając stanowisko prokuratora, zawarte w pisemnej odpowiedzi na kasację, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.